

slovo PRAVDY

01
2022

Číslo: 01 2022
Ročník: XXI
Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com
E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

[26] Jeho nespochybniteľná smrť [3]

4

SÚCITNÁ SLUŽBA NA CESTE DO EMAUS

6

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[1] Nakoľko som v bezpečí?

8

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[1] Čo je pravda? [1]

12

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[9] Boh je verný

14

KNIEŽATSTVO... NA JEHO PLECI

16

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[1] Posledné dni Cirkvi na Zemi

20

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[2] Prídem znova

24

POŽEHNANÝ

[1] Melchisedechovo požehnanie

26

BETÁNIA

28

ZMENEÝ NA CTITEĽA

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[26]

Jeho nespochybniteľná smrť [3]

David McAllister, Donegal, Írsko

V predchádzajúcich častiach sme videli, že smrť Pána Ježiša Krista bola dobrovoľná a násilná. V tejto časti budeme uvažovať o tom, že to bola:

Zástupná smrť

Podľa jedného slovníka slovo „zástupca“ znamená „jednať v mene niekoho iného alebo konať pre iného“. V tomto zmysle sa toto slovo používa na označenie smrti Pána Ježiša. On nepodstúpil smrť pre Seba Samého, ale pre druhých.

To samozrejme vedie k otázke, kto sú tí „druhí“, za ktorých zomrel? Samozrejme, zomrel za veriacich. Aby sme o tom našli dostatočné svedectvo, nemusíme hľadať mimo Pavlových listov. Jednotlivcom píše: „vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20). Ak píše všetkým veriacim spoločne, hovorí, že „... dal sám seba za nás,“ (Tít. 2:14) a „... dal sám seba za naše hriechy,“ (Gal. 1:4). O „Cirkvi, ktorá je jeho telom“, zloženej z každého pravého veriaceho v tejto dobe, píše: „Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu,“ (Efež. 5:25). Áno, nepochybne zomrel za nás, kresťanov, a je to tá najvzácnejšia pravda.

Zomrel za nás, ale Jeho smrť nebola

určená len nám. Mnohé Písma zvestujú tým, ktorí sú pripravení to prijať, že Biblia presne hovorí, čo to znamená, a hovorí, že zmyslom týchto slov je, že zomrel za každého. V článku tohto rozsahu nemôžeme uviesť všetky odkazy, ktoré sa tohto predmetu týkajú, preto uvedieme len niektoré.

V 2. kapitole 1. Timoteovi Pavel píše, že Boh „... chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy.“ (v. 4) a že „... Kristus Ježiš, ... dal sám seba ako výmenné za všetkých,“ (v. 5-6). Z kontextu je zrejmé, že sú tam zhrnutí „všetci“, neobmedzuje sa len na veriacich – fráza „všetci ľudia“ vo 4. verši sa opakuje aj v 1. verši, kde sa týka kráľov a ďalších ľudí majúcich moc vládnuť, ktorí vo všeobecnosti nie sú spaseními ľuďmi. Pavel teda ukazuje, že Boh túži po spasení všetkých a že podľa tejto túžby konal, keď určil, aby Jeho Syn zomrel za všetkých.

Ján píše o Pánovi Ježišovi Kristovi, že „A on je zmierením za naše hriechy, no, nie len za naše, ale aj za hriechy celého sveta.“ (1. Jána 2:2). Sotva by mohlo existovať jasnejšie vyhlásenie o tom, že Kristovo zmierovacie dielo bolo pre všetkých. Tí, ktorí s tým nesúhlasia, (správne) poukazujú na to, že vo fráze „hriechy celého sveta“ sa slovo „hriechy“ v pôvodnom

texte nevyskytuje, ale pridali ho tam prekladatelia. Avšak zmierenie v Písme sa vždy týka hriechov a my im môžeme plným právom položiť otázku: „Ak On nie je zmierením za ich hriechy, v akom zmysle je potom zmierením za nich?“ Na túto otázku neexistuje uspokojivá odpoveď. Ďalší ľudia využívajú inú taktiku a hovoria, že „svet“ neznamená všetkých na svete, ale „svet veriacich“, a že „naše“ sa vzťahuje na hriechy určitej skupiny veriacich (niektorí hovoria, že sú to apoštoli, iní, že sú to tí zo židovského prostredia). V 1. verši sa však spomínajú všetci veriaci a je úplne neprirodzené tvrdiť, že Ján na začiatku 2. verša prejde iba k tomu, že bude hovoriť len o apoštoloch alebo o židovských kresťanoch, a potom sa na konci 2. verša vráti k rozprávaniu o všetkých kresťanoch. Jediný správny spôsob, ako pochopiť 2. verš teda je, že slovo „naše“ sa týka všetkých veriacich a „celý svet“ sa týka každého človeka na svete, či už sú veriaci alebo nie.

V Biblii je mnoho zmienok o láske Boha k „svetu“ (napr. „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal,“ (Jána 3:16); o Kristovi ako Spasiteľovi „sveta“ (napr. „A my sme videli a svedčíme, že Otec poslal Syna za Spasiteľa sveta.“ (1. Jána 4:14); rovnako ako o Jeho smrti za „svet“ (napr. „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta“ (Jána 1:29). Tí, ktorí popierajú, že Kristova smrť je za všetkých, protirečia tvrdeniu, že použitie slova „svet“ v Písme neznamená vždy, že ide o „všetkých ľudí na svete“. To je pravda a úprimne súhlasíme s tým, že každý takýto výraz je potrebné vždy vykladať v súlade

s jeho kontextom. Vo vyššie citovaných príkladoch i v mnohých ďalších však z kontextu nič nenaznačuje akékoľvek obmedzenie. Takto je možné prísť k záveru, ak sa niekto nesnaží túto skutočnosť vyslovene vyvrátiť, že Božia láska sa týka všetkých. A preto dal rovnako všetkým Spasiteľa a teda Kristus zomrel za všetkých ľudí.

V liste Židom 2:9 čítame, že prišiel „okúsiť smrť za každého človeka“. V mnohých prekladoch sa toto slovo prekladá ako „každý človek“, ale tu sa prekladá ako „každý“. Darbyho preklad má na tomto mieste slovo „všetko“. Aj keď je to jeho pravý význam, nijako to neobmedzuje jeho použitie. Naopak, ukazuje, že Jeho smrť nebola len za všetkých ľudí, ale za celé stvorenie; túto skutočnosť potvrdzujú aj iné Písma.

Na záver (nie však pre nedostatok materiálu, ale preto, že sme obmedzení počtom slov pre tento článok!) uvedieme pár citátov z 2. listu Petra. Peter píše o ľuďoch, ktorí určite nie sú veriaci a hovorí, že budú zapierať „Veľpána, ktorý ich vykúpil“ (2:1). To dokazuje, že cena, ktorú zaplatil Pán Ježiš, sa týka aj tých, ktorí nebudú spasení, rovnako ako aj tých, ktorí budú. Potom čítame: „... Pán... nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli k pokániu“ (3:9). To môže byť pravdou len vtedy, ak to Ním pripravené spasenie je k dispozícii pre všetkých, ako aj skutočne je.

Ak teda Kristus zomrel za všetkých, znamená to, že všetci budú spasení? A ak nie, prečo nie? Tomu budeme venovať pozornosť v budúcom článku, ak to bude Jeho vôľa.

SÚCITNÁ SLUŽBA NA CESTE DO EMAUS

(Lukáša 24. kapitola)

Roderick Barton, Anglicko

V Luk. 24:13 nachádzame dvoch skľúčených učeníkov, ktorí kráčajú po prašnej ceste do dediny zvanej Emaus. Zdá sa, že prišli o akúkoľvek nádej, ich srdcia sú veľmi zarmútené a budúcnosť sa im zdá pochmúrna. Sú hlboko zaujatí rozhovorom o udalostiach, ktoré sa nedávno odohrali v Jeruzaleme.

Ani si nevšimnú, keď sa k nim pripojí tretia osoba, ktorá je pre nich spočiatku cudzincom, ale pritom to nie je nikto iný, ako Pán Ježiš Kristus. 15. verš je veľmi priamy a osobný: „... sám Ježiš sa priblížil a išiel s nimi“.

Tu je večný Boží Syn, Stvoriteľ sveta, Ten, ktorý je predurčený, aby vládol v najvyššom majestáte svojej slávy po celú večnosť, osobne prichádza k smutnému manželskému páru – Kleofášovi a jeho manželke. Pri nich môžeme vidieť charakteristické ľudské vlastnosti s ich chybami a slabosťami; no Pán Ježiš sa k nim napriek tomu pripojil. Práve skutočnosť, že sa pripojil k takému zarmútenému páru je krásnou ilustráciou Kristovho

osobného súcitu s každým, kto má zlomené srdce. Hoci ich trápi hlboký zármutok a bolesť, majú práve oni pozoruhodným spôsobom zistiť, že ich smútok privedie bližšie ku Kristovi. Boží Duch im zabránil poznať, že je vedľa nich práve Pán Ježiš. Môže sa to zdať zvláštne, ale dočasná strata schopnosti poznať Pána Ježiša je práve charakteristickou črtou tejto jedinečnej udalosti. V reakcii na ich rozhovor (o ukrižovaní Krista a následných udalostiach) ich On sám vedie k tomu, aby hlbšie skúmali príčiny udalostí, ktorých boli nedávno svedkami.

Pán Ježiš im pripomenul, že Jeho smrť bola nevyhnutne potrebná. On sám im otvoril Starý zákon a tak začala vzácna chvíľa zjavenia Božej pravdy. Nemohli mať lepšieho učiteľa, ani počuť lepší výklad a službu, ani zažiť väčšiu výsadu, ako aj sami

PÁN JEŽIŠ IM PRIPOMENUL, ŽE
JEHO SMRŤ BOLA NEVYHNUTNE
POTREBNÁ.

„ČI NEHORELO V NÁS NAŠE
SRDCE, KEĎ NÁM HOVORIL NA
CESTE A KEĎ NÁM OTVÁRAL
PÍSMO?“

neskôr vyznávali: „Či nehorelo v nás naše srdce, keď nám hovoril na ceste a keď nám otváral písma?“ (Luk. 24:32). Boli spolu spojení v jedno nielen v manželstve, ale boli zajedno aj v duchovných veciach.

Hoci v tej chvíli ešte nevedeli, že sa nachádzajú v Kristovej prítomnosti, v ich srdciach sa rozlievalo teplo a požehnanie, takže prinútili „tohto cudzinca“, aby u nich prenocoval. Pri večeri, keď „vzal chlieb a dobrorečil a lámal a podával im“ (Luk. 24:30), sa im otvorili oči a uvideli zmŕtvychvstalého Krista. Čo spôsobilo otvorenie ich očí? Stalo sa to vtedy, keď uvideli chlieb v Jeho prebodnutých rukách? Ó, akú neopísateľnú útechu im takto priniesol! Akú duchovnú pomoc poznali na tejto ceste a akú veľkú radosť teraz okúsili, keď sa im stratil z dohľadu!

Je zaujímavé sledovať, aký význam má to, že Pán Ježiš zotrval s týmto párom pri poslednom jedle dňa, ktoré býva často najuvoľnenejšie. Pred koncom ich dennej aktivity im priniesol Pán Ježiš Kristus potešenie, ktoré okrem takého vzácneho duchovného požehnania zahŕňalo aj telesné upokojenie, aby tak dosiahli aj osviežujúci odpočinok počas nasledujúcich nočných hodín.

Pán Ježiš prišiel k týmto dvom menej známym učeníkom, pretože k nim nikto iný nemohol prísť, nemal

prísť a ani nesmel prísť: žiadny duch; žiadny anjel; žiadny iný učeník. Len On k nim mohol prísť. Prišiel tam, kam putovali aj oni. Prišiel nečakane. Prišiel, pretože Ho potrebovali. Prišiel, lebo nechápali, čo sa stalo a prečo sa to stalo. Prišiel, aby rozptýlil všetok strach a pochybnosti, utešil a ubezpečil.

PRIŠIEL OSOBNE, S ODKAZOM
PRIAMO PRE NICH.

Prišiel osobne, s odkazom priamo pre nich. Písmo nám nezanechalo podrobný popis Jeho služby, ale je zrejme, že celým jej základom a predmetom bolo Slovo Božie. Bola to Božia pomoc a požehnanie priamo pre nich ako jednotlivcov, bez ohľadu na ich okolnosti.

Tu vidíme Boží štandard súcitu, starostlivosti a lásky k jednotlivcovi, ktorému vyhovie iba Kristus. Akého veľkého Spasiteľa máme; On je ten jediný priateľ, ktorý nás nikdy nesklame; Iba On nás miluje večnou láskou! Nech je za to vyvýšené Jeho výnimočné meno!

To, že sa Pán Ježiš objavil na ceste do Emaus nás učí, akú výnimočnú cenu má jeho osobná služba, individuálna starostlivosť, prejavenie súcitu a prinášanie radosti i potešenia obťažnému srdcu veriacej duše. Nezáleží na tom, aké temné sú v tej chvíli okolnosti alebo do akého stavu sa veriaci človek dostal na pútnickej ceste. Duchovná a praktická pomoc spoločenstva s Pánom Ježišom Kristom, spojená s ubezpečením o našej istote v Ňom je taká dôležitá pre blaho každého veriaceho.

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[1]

Nakoľko som v bezpečí?

David Petterson

Nakoľko som v bezpečí? Nakoľko je v bezpečí človek, ktorý stojí na vrchole šmyklavého útesu? Ak mu neustále hrozí pád, potom nie je možné nikdy povedať, že je v bezpečí. V skutočnosti nie som vôbec duchovne v bezpečí, ak môžem stratiť svoje spasenie kvôli hriechu. V 1. Jána 1:8 čítame: „Keď povieme, že nemáme hriechu, sami seba zvodíme, a niet v nás pravdy.“ Všimnite si, že sa v týchto slovách požíva prítomný čas „nemáme“, nie minulý „nemali“. Ján nemá na mysli „predchádzajúci hriešny život pred obrátením, ale súčasný stav, keď veriaci ešte stále majú v sebe hriech“ (A. R. Fausset). Nikto v tomto živote nedosiahne bod, kedy by bol úplne oslobodený od hriechu. Neexistuje nič také ako veriaci žijúci v bezhriešnom stave, a nie je teda možný ani žiadny spôsob, ako by mohol byť veriaci kedykoľvek v bezpečí, ak by mohol kvôli hriechu stratiť svoje spasenie.

Preskúmame túto otázku: „nakoľko som v bezpečí?“ v týchto niekoľkých

nasledujúcich článkoch. Budeme analyzovať tie texty, ktoré často používajú tí, ktorí obhajujú možnosť straty spasenia. Ale budeme uvažovať aj o tých textoch, ktoré pozitívne potvrdzujú večnú bezpečnosť veriaceho v Kristovi. Jeden taký pozitívny text je v Jána 10. kapitole, kde Pán Ježiš povedal: „Moje ovce čujú môj hlas, a ja ich znám, a nasledujú ma, a ja im dávam večný život, a nezhynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.“ (v. 27,28).

Tieto ovce boli darované

V tomto texte nie sú uvedené žiadne podmienky, iba konštatovania absolútnej skutočnosti. Ovečky sú Kristove, počujú Jeho hlas, On ich pozná, nasledujú Ho, On im dáva večný život, nikdy nezhynú a nikto ich z Jeho ruky nevytrhne. Nehovorí: Ak ovce počujú môj hlas, sú naozaj mojimi ovcami. Nehovorí: Ak ma budú ovce nasledovať, dám im večný život. Nestanú sa Jeho ovcami, keď budú počuť Jeho hlas, a nezískajú večný

život tým, že Ho budú nasledovať. Predtým sa stala udalosť, ktorá z nich už urobila Jeho ovce. Pán Ježiš vo v. 29 povedal, že táto udalosť sa odohrala, keď mu Jeho Otec „dal“ (minulý čas) ovce.

Tieto ovce Ho budú nasledovať

Teraz, keď patria Kristovi, je možné očakávať, že ovce robia to, čo ovce vo všeobecnosti robia; rozoznávajú hlas svojho Pastiera a nasledujú Jeho vedenie. Nebudú nasledovať žiadny iný hlas. Jasne to vyjadril vo veršoch 4-5 („ovce idú za ním, pretože znajú jeho hlas. Ale za cudzím nikdy nepôjdu, ale utečú od neho, pretože neznajú hlasu cudzích.“). Niektorí zástancovia podmienenej bezpečnosti tvrdia, že dnes môžeme nasledovať Pána a zajtra niekoho iného. Ak áno, musíme činiť pokánie a znova nasledovať Pána. Vyššie uvedený text však argumentuje proti tejto možnosti. Kristove ovce nasledujú Jeho a iba Jeho. Neposlúchajú žiadny iný hlas.

Tieto ovce sa zatúlajú

V Jána 10 sa nespomína, že by sa mohli ovce zatúlať. Kristove ovce Ho nasledujú. Žiadna ovca to však nerobí dokonale. Zo svojej podstaty sa ovce občas zatúlajú. Ale zatúlanie sa a nasledovanie hlasu niekoho iného sú dve rôzne veci. Čo sa stane, keď sa ovce zatúlajú? Čo ak nebudú vždy nasledovať Jeho vedenie? Sú stále majetkom ich Pastiera? Sú ešte stále Jeho ovcami? Sú stále v Jeho opatere? Áno! Keď sa zatúlajú, Pastier ich Svojou palicou bude pobádať, aby sa vrátili k správnejmu smeru. Aj keď sa zatúlajú ďaleko, On pôjde za ovcami, pretože sú JEHO ovečkami! Ale v tomto

texte nie je žiadny náznak toho, že by sme mohli poblúdiť a znova sa stratiť a potrebovať nové spasenie. To by znamenalo, že Kristus nie je schopný udržať nás vo Svojej opatere.

On pozná Svoje ovce

Mohli by sme očakávať, že Pán Ježiš vo v. 27 povie: „Moje ovce počujú môj hlas a poznajú ma.“ Namiesto toho hovorí: „znám ich.“ Pretože kladie dôraz na bezpečnosť oviec, skutočnosť, že On ich pozná je dôležitejšia ako to, že oni poznajú Jeho. Keďže Kristus pozná svoje ovce, bude nás strážiť a chrániť.

Tieto ovce sú v bezpečí

Použitie slova „ruka“ v Pánovom výroku „a nikto ich nevytrhne z mojej ruky“, ani tak nezdržuje fyzickú ruku pozostávajúcu z piatich prstov, ktorá veriaceho obklopuje, ale skôr skutočnosť, že ovce sú v Jeho starostlivej opatere. Ovečky patria Jemu. To, že mu ich nikto nevytrhne z ruky, naznačuje minimálne dve veci. Po prvé, nikto nemá dostatočnú moc na to, aby Mu vzal Jeho ovce (na rozdiel od nájomníka, ktorý sa spomína vo veršoch 12-13). Preto môže povedať: „nikdy nezahynú“ (v. 28). Po druhé, ovce sa nikdy nestanú majetkom niekoho iného, ale vždy budú patriť Jemu. Vo všeobecnosti sa prehliada dôraz tejto pasáže na vlastníctvo („Moje ovce... Môj Otec, ktorý im dal Mňa“), a tak nám unikajú dôležité detaily. Okrem toho sa často argumentuje, že hoci nás nikto iný nemôže vziať z Kristovej ruky, my sa Mu môžeme dobrovoľne stratiť. To pridáva do textu to, čo tam nie je. Pán Ježiš nepovedal: „Nikto druhý mi ich

nevytrhne z ruky“. Povedal: „nikto“, to znamená vrátane toho, ktorý v tej Kristovej ruke je.

Skutočnosť, že sa vo v. 29 spomína aj Otec, je krásne, pretože to veriacemu poskytuje dvojnásobnú istotu. Slová, ktoré uzatvárajú oba verše (28. a 29.), sú takmer rovnaké. Jediný rozdiel je v tom, že v 28. verši povedal, že nás nikto „nevytrhne“ z Jeho ruky, zatiaľ čo v 29. verši dodáva, že nás nikto „nemôže“ vytrhnúť z ruky Jeho Otca. Ani jedna ovca sa nestratí, pretože sa ani nemôže stratiť. Moc Pána Ježiša je taká veľká, že sa ovečky nikdy nemusia báť. Nikdy

nezahynieme, dostali sme večný život, sme v Božích rukách, pretože patríme Dobrému Pastierovi.

Nakoľko som v bezpečí? Mildred Leightner Dillon pomocou mierne odlišných obrazov odpovedala na túto otázku piesňou zaznamenanou vo svojom denníku z 18. januára 1943:

V bezpečí som, v bezpečí som, v úkryte Jeho ruky; Chránený, navždy chránený Jeho láskou. Žiadna choroba mi nemôže ublížiť, žiadny nepriateľ ma nevystraší, lebo On zachováva deň aj noc. Som v bezpečí, v bezpečí som, v úkryte Jeho ruky.

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[1]

Čo je pravda? (1)

Mark Sweetnam (Dublin, Írsko)

„Čo je pravda?“ Nezodpovedaná otázka Pontského Piláta v Jánovi 18:38 sa nesie celými stáročiami ako výkrik morálnej dilemy, zúfalý pokus uniknúť z naliehavej a neúprosnej dilemy. Rímsky prefekt Judei súdil Ježiša Nazaretského. Podľa Pilátovho skúseného forenzného oka bol tento právny prípad vedený proti Nemu zjavne chybný. Neustále striedanie Jeho žalobcov potvrdzovalo, že nejde o nič iné ako o pokus o justičnú

vraždu. Ešte znepokojujúcejšie boli slová jeho manželky, ktoré stále zneli v Pilátovom uchu a varovali ho, aby nemal nič spoločné s „týmto spravodlivým mužom“ (Mat. 27:19). Najviac znepokojujúca však bola

EŠTE ZNEPOKOJUJÚCEJŠIE BOLI
SLOVÁ JEHO MANŽELKY, KTORÉ
STÁLE ZNELI V PILÁTOVOM UCHU.

dôstojnosť tohto Muža, ktorý stál pred ním, a hoci čelil vážnym obvineniam, mlčal. Keď prehovoril, urobil tak len preto, aby potvrdil autoritu, ktorá prevyšuje akúkoľvek cisárovi.

Pilát musel túžiť po tom, aby vypočul naliehanie svojej manželky, prepustil tohto väzňa a odmietol riešiť tento najznepokojivejší prípad, aký sa kedy objavil v jeho kariére. Boli tu však aj iné dôvody, ktoré nemohol ignorovať, ako napríklad tvrdá politika cisárstva, ktorá od neho požadovala vernú službu a to, ako ľahko je možné stratiť Cézarovu priazeň, čo všetko mohlo poškodiť jeho dovtedy sľubnú kariéru, v horšom prípade by pravda a spravodlivosť vyzerali ako drahý luxus. Nebolo by to po prvýkrát, čo Pilát dovolil, aby politické výhody viedli k odsúdeniu nevinného. Ale tento prípad bol iný, pretože aj tento väzeň bol iný. Jeho rozhodnutie jednoducho nezapadne prachom. Dokonca aj pokus preniesť zodpovednosť na svojho starého nepriateľa, Herodesa, zlyhal. Pilát teda stál v centre dejín a musel sa rozhodnúť sám.

Predtým, ako sa mu to podarilo, hľadal útočisko v rozhovore o povahe pravdy. V priebehu viacerých storočí hľadalo to isté útočisko nespočetné množstvo ďalších ľudí, ktorí čelili faktom, ktoré nemohli poprieť, ani sa im vyhnúť. Najmä počas posledných 50-tich rokov sa Pilátova otázka stala jedným z hesiel západného sveta.

Spôsob, akým západná spoločnosť vníma pojem pravdy, sa v priebehu storočí dramaticky zmenil. Od raného stredoveku sa pravda chápala ako niečo, čo bolo zjavné. Ľudia možno

nie vždy hľadali to správne miesto, kde by mala byť. Príliš často ju hľadali v dekrétach pápežov a koncilov a pre mnohých bolo zjavenie Písma jednoducho nedostupné. Napriek tomu existovala všeobecná zhoda, že pravda musí pochádzať od zjavnej autority – od Boha alebo od šikovných, či mocných ľudí.

Príchod renesancie a reformácie v 16. storočí vyústil do nového spôsobu myslenia o vedomostiach. V mnohých ohľadoch to bola zdravá vec, pretože autorita Cirkvi začala byť spochybňovaná, vyhľadávala sa (ľudská) múdrosť a znovu sa študovalo Písmo. Hoci bol prvotný impulz zdravý, napokon sa vyvinul do racionalizmu, ktorý pravdu nevidel ako výsledok zjavenia, ale ako ovocie uvažovania.

Keď prišla doba osvietenstva, dôvera ľudí v silu rozumu vzrástla. Rozum dokázal rozlúštiť tajomstvá prírodného sveta, čo všetko bolo v poriadku. Racionalizmus sa však udomácnil aj v náboženskej oblasti a učenie Písma podkopala prehnaná dôvera v schopnosť ľudskej mysle prísť na to, aký je Boh, a odvodiť vlastný spôsob, ako sa Mu najlepšie zapáčiť. Racionalistické dedičstvo osvietenstva pokračovalo až do dvadsiateho storočia – niekedy rástlo, inokedy sa zmenšovalo, ale v zásade podporovalo ľudské hľadanie pravdy.

Toto všetko sa zmenilo v polovici dvadsiateho storočia, kedy sa na západe začal odohrávať hlboký kultúrny posun. Osvietenstvo so svojimi vedeckými objavmi a spoločenským pokrokom odkázalo modernej dobe dôveru v schopnosť ľudstva použiť rozum a vedecké metódy na

identifikáciu pravdy a vyvodenie záverov o svete, ktoré sú jasné. Tieto závery boli často nesprávne a „pravdy“, ktoré sa objavili v tomto období, boli často všetko, len nie pravdivé. Satanovou taktikou sa zdalo, že ponúka ľuďom falošnú istotu. Ale v rokoch po druhej svetovej vojne sa jeho taktika zmenila. Istoty už neboli populárne a zdali sa byť absolútne nepríťažlivé. Pravda už nebola ničím, čo chceli ľudia poznať. Nebolo to

SATANOVOU TAKTIKOU SA ZDALO, ŽE PONÚKA ĽUĐOM FALOŠNÚ ISTOTU.

ani niečo, čo by sa dalo odôvodniť. Pravda bola staromódna a zastaraná a samotná myšlienka, že by mohla existovať, a ešte menej byť objavená, sa stala predmetom posmechu.

Tieto myšlienky, ktoré sa stali známymi ako „postmodernizmus“, sa objavili medzi kultúrnymi teoretikmi na univerzitách vo Francúzsku. Ich vplyv rýchlo prenikol do západného vzdelávania a spoločnosti a ľudia, ktorí nikdy nepočuli o Derridovi alebo Baudrillardovi alebo „skepse voči metapríbehu“, nasali absolútnu pravdu, že neexistuje žiadna absolútna pravda bez toho, aby ich niekedy znepokojovala základná nekonzistentnosť postmodernizmu. Postmoderna ovplyvňuje literatúru, umenie, architektúru a prakticky každú oblasť života. Zatiaľ čo niektoré jej výsledky – nečitateľné knihy, nezrozumiteľné maľby a nablýskané budovy – nie sú obzvlášť škodlivé,

účinky postmoderny na spoločnosť sú vo všeobecnosti oveľa viac rozkladajúce. Jej účinok na spôsob, akým sa chápe Písmo, nie je o nič menej toxický. V postmodernom svete je potrebné zanechať akýkoľvek pokus o pochopenie objektívneho významu Písma. Dôležitý je len jeho subjektívny dopad, čo pre mňa znamená. A táto subjektivita presahuje výklad Písma a dôležitý je len jeho význam pre mňa. Biblia, ako to postmoderna tvrdí, nie je objektívne Slovo Božie; Jeho časti, ktoré ku mne hovoria na určitom mieste a v určitom čase, sú „Božie Slovo pre mňa.“ Božie Slovo pre vás môže byť úplne iné.

Dôsledky takéhoto postoja k Písmu sú zničujúce a musíme sa mať na pozore, aby sme ho neprijali. Tieto

DÔSLEDKY TAKÉHOTO POSTOJA K PÍSMU SÚ ZNIČUJÚCE A MUSÍME SA MAŤ NA POZORE, ABY SME HO NEPRIJALI.

myšlienky môžu znieť ako veci, ktoré kolujú v širšom svete alebo v období zmätku vznikajúcej evanjelizácie. Tu nie je priestor pre sebauspokojenie. Rozširovanie postmoderného myslenia znamená, že jeho vplyv možno až príliš ľahko pocítiť v našich zhromaždeniach a v našich vlastných dušiach.

Tvárou v tvár tejto deštruktívnej hrozbe voči istote Božieho Slova by nás mohlo zaujímať, či nám Písmo môže ponúknuť nejakú pomoc. Mohli by dokumenty Nového zákona povedať niečo relevantné ku kultúrnej dileme 21. storočia? Odpoveď je,

samozrejme, „áno“. Hoci existuje veľa Písem, ktoré dosvedčujú pravdivosť Boha a Jeho Slova, nikde nie sú tieto témy rozvinutejšie ako v pastoračných listoch. V 1. a 2. liste Timoteovi a Títovi apoštol Pavel odovzdáva pochodeň svedectva novej generácii. Keď to robí, opakovane nás upozorňuje na Písmo. Asi pri 70 príležitostiach sa odvoláva na Božie zjavenie, pričom používa výrazy ako „slovo, učenie (doktrína), viera, pravda, evanjelium, to, čo sa stalo, kázanie, svedectvo, tajomstvo, forma zdravých slov, tá dobrá vec“, a „veci, ktoré si o mne počul“. Každý z týchto výrazov by si zaslúžil zvýšenú pozornosť, ale ich opakovaný výskyt v krátkom rozsahu týchto pastoračných listov je zarážajúci.

Pravda je jednoznačne dominantným bodom záujmom týchto listov. Významné sú aj druhy výrazových prostriedkov, ktoré sa za týmto účelom používajú, pretože opisujú niečo, čo je objektívne: pravdu, vieru, evanjelium. Opisujú niečo, čo bolo zverené: zverený príklad, vzor, dobrá vec. A opisujú niečo, čo sa zvestuje: doktrína (učenie), kázanie, svedectvo.

Vo svete, kde sa zosmiešňuje aj možnosť, že by mohla existovať pravda, je učenie pastoračných listov životne dôležité pre duchovné blaho každého veriaceho. V nasledujúcich článkoch budeme skúmať spôsoby, akými tieto vzácne listy hovoria o Bohu pravdy a pravde Božej.

„... ТИАНЕМЕ НА МИЕСТО, О КТОРОМ ПОВЕДАЛ ХОСПОДИН: ТО ДАМ ВАМ...“
(4. MoJ. 10:29)

Je smutné, že mnohí z tých, ktorí možno počuli slová Mojžiša Chobábovi, nikdy nevstúpili do zaslúbenej zeme; púšť sa stala cintorínom neveriacich, ktorí sa nedali presvedčiť, že Boh naplní svoje zaslúbenia. Ich nevera spôsobila zbytočné blúdenie po neúrodných pustinách a bránila im okúsiť „zem oplývajúcu mliekom a medom“ (2. MoJ. 3:8).

My sa našťastie dostaneme do krásnej krajiny Beulah aj napriek našim príliš častým zlyhaniam a hroznej nehodnosti. „Verný je ten, ktorý zaslúbil“ (Žid. 10:23) a náš príchod do tých nebeských miest, kde je na prvom mieste Kristova vôľa, je istý. Ježiš, náš Predchodca, už vstúpil do tej blaženej zeme; On je veľvodcom nášho spasenia a „dovedie mnoho synov do slávy“ (Žid. 2:10).

Neboj sa, drahý veriaci; nikto a nič nám nemôže zabrániť bezpečne doraziť do prístavu večného odpočinku.

*Už blízko je deň, keď všetky bolesti srdca pominú,
oblaky oblohu už nezotmú, žiadne slzy z oka neskanú;
Na tom šťastnom zlatom brehu je navždy mier,
Ach, to bude vzácny deň, slávny deň!*

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĚJÚ

[9] Boh je verný

Samuel Simonzi-Gindele

Vernosť je morálnou charakteristikou Boha, prirodzenou vlastnosťou, ktorá je zjavená v Písme a prejavovaná Božími činmi v histórii. Božia vernosť znamená, že Mu môžeme bezvýhradne dôverovať; v každej situácii sa na Neho môžeme úplne spoľahnúť a oprieť sa o Neho. Vieme a súhlasíme s tým, že je to teoreticky pravda, ale skutočnosť Božej vernosti nie je niečo, podľa čoho by sme vedeli žiť v chaose nášho každodenného života. Namiesto toho sa ako nedokonalí kresťania pozeráme na seba a znechutíme sami seba a mýlne usúdime, že túto Božiu vlastnosť majú zažiť Jeho „verní“ veriaci, ale nie my.

Keď prechádzal Pán Ježiš okolo vyschnutého figovníka, tak dal svojim učeníkom rýchlokurz viery a začal týmito slovami: „Majte vieru Božiu“ (Mar. 11:22). Toto prikázanie je však naozaj najlepšie chápať nie ako výzvu, aby sme rozvíjali osobnú kvalitu našej viery, ale skôr aby sme sa držali Božej vernosti.

„Veľký a svätý Hudson Taylor vždy

hovoril, že by sa to nemalo prekladať: ‚Majte vieru v Boha, ale skôr ‚Drž sa Božej vernosti.‘ To sa stalo mottom jeho života a práce. Samozrejme, to znamená mať vieru Božiu, ale, vidíte, ak to poviete takto – ‚Mať vieru Božiu‘ – zdá sa, že sa dôraz kladie na vašu vieru. ‚Nie je to tak,‘ povedal Hudson Taylor, ‚dôležitá je Božia vernosť. Keď v seba neveríš, drž sa Jeho vernosti.‘ Boh je nemenný. Boh je verný. On sa nikdy nezmení. To je to, čo skutočne znamená Božia viera. Hoci sa ti stane čokoľvek, nech si kdekoľvek, drž sa Božej vernosti.“¹

Istým spôsobom je Božia vernosť zahrnutá v Jeho ďalších vlastnostiach, ako je spravodlivosť, priamosť a nemennosť. To samozrejme dáva zmysel, pretože tieto Božie vlastnosti sú navzájom prepojené a pri ňom sa ukazuje ich plnosť. Všetky spoločne vedú k výsledku, že Boh je nemenný a stály, no Biblia nám opakovane a konkrétne pripomína, že Boh je verný.

Na Božej vernosti možno jedinečne vyniká práve to, že je to vlastnosť,

ktorej sa môžeme držať, keď sa budú ťažké okolnosti, pochybnosti alebo hriech snažiť zatemniť naše vnímanie toho, kto je Boh a naša dôvera v Neho bude ochabovať – „... držíme vyznanie nádeje neochvejne, lebo je verný ten, ktorý zaslúbil.“ (Žid. 10:23). Takto sa Boh predstavil Mojžišovi na vrchu Sinai (pozri 2. Moj. 34:6), keď stál pred Bohom s druhou súpravou kamenných dosiek a pamätal si, ako bol izraelský národ takmer zničený pre ich hriech spôsobený zlatým teľaťom. Božia vernosť je to, čo Jeremiáša povzbudilo v jeho osobnom utrpení a bolesti nad zničením Jeruzalema:

„Pamätaj na moje trápenie a na moje blúdenie sem a ta, na palinu a na jed. Istotne budeš pamätať, keď aj je moja duša zohnutá vo mne. Toto vše odpoviem svojmu srdcu; preto sa nadejem: Chet. Je to mnohonásobná milosť Hospodinova, že sme nevyhynuli docela; lebo neprestali jeho zľutovania. Sú nové každého rána; veľká je tvoja vernosť.“ (Plač 3:19-23).

Aj vernosť je Božia vlastnosť, ktorá nám umožňuje zostať vo vzťahu s Ním napriek našej náklonnosti hrešiť. Každý deň čelíme zvodom hriechu, a preto Pavel píše: „... Ale Boh je verný, ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokúšením aj východ z neho, aby ste mohli zniest.“ (1. Kor. 10:13). Príliš často sa pozeráme dovnútra, vidíme slabosť a cítime bezmocnosť odolať pokušeniu. To je však nesprávny pohľad, ktorý vedie k takmer istému zlyhaniu. Ak sa namiesto toho „držíme Božej vernosti“ a hľadáme Božiu únikovú cestu alebo silu obstáť, stane sa viac, ako len zbožnou fantáziou

možnosť skutočne zažiť naplnenie slov „vzoprite sa diablu a utečte od vás.“ (Jak. 4:7). Keď však zlyháme a zhrešíme, stále sa nás týka Božia vernosť. Ján napísal: „Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej neprávosti.“ (1. Jána 1:9). Bohu je vzácny náš vzájomný vzťah, a preto je pre nás vždy k dispozícii Jeho milosť, aby mohol byť hriešny veriaci znova obnovený a uvedený do úplného spoločenstva s Ním.

JE PRE NÁS VŽDY K DISPOZÍCII
JEHO MILOSTĚ, ABY MOHOL
BYŤ HRIEŠNY VERIACI ZNOVA
OBNOVENÝ A UVEDENÝ DO
ÚPLNÉHO SPOLOČENSTVA S NÍM.

To nás privádza k úvahe o možnosti spochybnení tvrdenia, že Boh je verný: Môže náš hriech spôsobiť, že by bol Boh neverný? Pavel stručne odpovedá: „ak sme neverní, on zostáva verný...“ (2. Tim. 2:13) a podrobnejšie ilustruje túto skutočnosť v liste Rimanom (3:3-4; 8:35-39). Táto istota nemá viesť k bezstarostnému životu, v ktorom by sme hrešili bez strachu z následkov. Je skôr povzbudením, aby sme pevne stáli, alebo sa od hriechu vrátili k Bohu (rovnako sa to týka spaseného človeka i hriešnika). Boh je verný bez ohľadu na to, čo robíš ty alebo ja; Je tým, kým hovorí, že je a robí to, čo hovorí, či ešte len bude robiť. Toto je základom kresťanskej zrelosti a služby – oveľa

BOH JE VERNÝ BEZ OHĽADU NA
TO, ČO ROBIŠ TY ALEBO JA;

dôležitejšie ako to, kto som ja, je to, kto je Boh.

Všimnite si, že Božia vernosť je vždy spojená s tým, čo hovorí (zasľubuje), alebo čo robí. Jakub nám hovorí, že

BOŽIA VERNOSŤ JE VŽDY
SPOJENÁ S TÝM, ČO HOVORÍ
(ZASĽUBUJE), ALEBO ČO ROBÍ.

viera bez skutkov je mŕtva (2:17), a preto je životne dôležité pochopiť, že Božia vernosť je dynamická, živá a neprestajne pracujúca. Nie je to niečo statické a pasívne nehybné, podriadené odlivom a prúdom našich životov.

Biblia končí pravdou, že Boh je

verný. Ján vidí bieleho koňa nesúceho Ježiša Krista pri súde na zem a Jeho prvý titul v tomto živom opise je „Verný a Pravdivý“ (Zjav. 19:11). Kristus je a bude hmatateľným dôkazom, že Boh je verný. Ustanoveniu Jeho tisícročnej vlády predchádza hrozný súd nad národmi, šelmou a falošným prorokom. Máme k dispozícii celé Písmo, aby sme poznali, že Boh je verný – v stvorení, vo svojich zasľúbeniach, vo svojich slovách a skutkoch, ktoré odhalil, keď Kristus kráčal po tejto zemi na kríž, až do tohto času posledného súdu. Každý z nás sa potrebuje „držať Božej vernosti“, keď žijeme svoj chaotický život, a tak sa staneme dôkazom, že toto je kľúčom k prijatiu vysokého Božieho vyznamenania – „... Dobre, sluha, dobrý a verný...“ (Mat. 25:23)!

KNIEŽATSTVO... NA JEHO PLECI

David Petterson

Dobrá vláda. Pre mnohých ľudí je to niečo, čo si môžu iba predstavovať, a nepoznajú ju z vlastnej skúsenosti. Aj tá najlepšia pozemská správa je poznačená istým stupňom zlyhania, pretože títo vodcovia nie sú schopní uniesť ťarchu vládnutia. Aby bolo jasné, Božie Slovo

nás informuje, že „... vrchnosti, ... zriadené sú od Boha“ (Rim. 13:1), a preto si zaslúžia našu úctu a potrebujú naše modlitby (1.Tim. 2:2). Ale my túžime po niečom lepšom, po niekom lepšom. A Ten Nieкто prichádza.

Prorok Izaiáš slúžil Bohu v čase,

kedy naplnenie významu slov „dobrá vláda“ v severnom izraelskom kráľovstve absolútne neprichádzalo do úvahy. Ľud týchto 10 kmeňov počas celej svojej histórie nikdy nemal dobrého kráľa a ich ustavičná skazenosť im priniesla Pánov súd. Obávaní Asýrčania, „prút môjho hnevu“ (Iza. 10:5), sa vydali na juh a podmanili si svojvoľný Boží ľud. A predsa uprostred takého temného proroctva Izaiáš predpovedal, že Nieкто príde – „Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný, a kniežatstvo bude na jeho pleci,...“ (9:6). Porovnanie slov proroka Izaiáša 9:1-2 so slovami evanjelistu Matúša 4:13-16 jasne ukazuje, že práve Pán Ježiš Kristus bol tým zaslúbeným. Aj keď pri Svojom prvom príchode nezaložil Svoje pozemské kráľovstvo, pretože pred Svojou korunováciou musel okúsiť kríž, Izaiáš zvestoval, že jeho vládu nie je možné spochybniť – „... kniežatstvo... na jeho pleci“. A On bude schopný uniesť jeho váhu. Uspeje tam, kde všetci ostatní pred Ním zlyhali.

Súčasný Kristov kráľovstvo má duchovný charakter, ale to, ktoré Izaiáš predpovedal, bude skutočným pozemským kráľovstvom. „... Sedieť bude na tróne Dávidovom a bude panovať nad jeho kráľovstvom,...“ (Iza. 9:7). Kristova pozemská vláda naplní zaslúbenia dané Dávidovi (2. Sam. 7; Luk. 1:32-33). Keďže je Predivným, Radcom, Silným Bohom, Udatným Hrdinom, Otcom Večnosti, Kniežatom Pokoja, je celkom zrejmé, že táto dobrá vláda je už na ceste.

Kristove kráľovstvo je kráľovstvom spravodlivosti, ktoré „... založil na pevný základ súdom a

spravodlivosťou“ (Iza. 9:7). Keď bude vláda nad celým svetom spočívať na Jeho pleciach, budú tu platiť spravodlivé zákony a spravodlivosť vždy zvíťazí.

Izaiáš nám ďalej oznamuje, že Kráľovstvo Pána Ježiša Krista sa bude rozširovať – „Množitelovi toho kniežatstva a pokoju nebude konca.“ (Iza. 9:7). Jeho doslovný návrat sa odohrá v izraelskej krajine (Zach. 14:4), ale Jeho kráľovstvo bude postupne rásť „A bude panovať od mora po more a od rieky až po konce zeme.“ (Žalm 72:8). Na zemi nebude takého miesta, ktoré by nebolo pod Jeho dokonalou vládou.

Ďalšie Izaiášove povzbudenie prichádza so zaslúbením, že Kristovou vôľou je, aby bolo toto večné kráľovstvo ustanovené „odteraz až naveky“ (Iza. 9:7). 20. kapitola Zjavenia opisuje Jeho pozemskú vládu, ktorá potrvá 1000 rokov. Zjavenie 11:15 hovorí, že „bude kralovať na veky vekov“. Oboje je pravda. A pre prípad, že by existovali nejaké pochybnosti o príchode kráľovstva, ktoré bude trvať večne, Izaiáš prorokuje, že „Horlivosť Hospodina Zástupov to učiní.“ (Iza. 9:7). Spôsobí to Božia túžba osláviť Jeho Syna a žiadna moc na zemi, ani pod zemou to nemôže zmeniť.

Snáď najväčším zázrakom na tom všetkom je to, že sa s Ním budeme podieľať na Jeho vládnutí (1.Kor. 6:2; 2.Tim. 2:12), pričom túto dokonalú vládu nebudeme môcť iba pozorovať, ale budeme sa na nej priamo podieľať. Namiesto toho, aby sme si Ho iba predstavovali, vrúcne sa modlíme za Jeho príchod – „Príď kráľovstvo tvoje!“

ČO NÁM BIBLIA Hovorí O BUDÚCNOSTI?

[1] Posledné dni Cirkvi na Zemi

Stephen Baker

Veľmi veľká časť Biblie sa zaoberá budúcnosťou. Niektorí ľudia odhadujú, že viac ako štvrtina Biblie sa zaoberá budúcimi udalosťami. Napriek tomu musíme mať na pamäti, že pravda o Cirkvi bola v Starom zákone skrytá a nebola odhalená až do času Nového zákona. Preto by sme nemali očakávať, že v Starom zákone nájdeme predpovede o podmienkach na svete počas posledných dní Cirkvi na zemi. Z tohto dôvodu bude tento článok založený na odkazoch z Nového zákona.

Než budem pokračovať, musíme si ujasniť dve veci:

1. *Čo rozumiem pod slovom „Cirkev“ a;*
2. *či verím, že Cirkev nebude na zemi večne a tak príde deň, keď bude vzatá zo zeme do neba.*

Tieto dve otázky nám poskytnú rámec, v ktorom sa môžeme pohybovať pri uvažovaní o našej otázke.

ČO ZNAMENÁ SLOVO „CIRKEV“?

Slovo „Cirkev“ je v niektorých ohľadoch nešťastným prekladom gréckeho slova ekklesia. Väčšina slovníkov vysvetľuje toto slovo tak, že znamená „povolání ľudí“. Tyndale je známy tým, že toto slovo prekladá ako „zbor“, čo nám pripomína, že toto slovo opisuje ľudí, ktorí sa spolu stretávajú z konkrétneho dôvodu. Používalo sa najmä v náboženskom kontexte, ale na niektorých miestach ho môžeme nájsť aj vo význame pre občianske/verejné zhromaždenia (Skut. 19:39, 41).

Prvé dva odkazy na Cirkev v Novom zákone sa nachádzajú v Matúšových kapitolách 16 a 18. Tieto dva odkazy vysvetľujú dva aspekty Cirkvi, ktoré sa učia v Novom zákone.

16. kapitola Matúša popisuje to, čo budem nazývať „dispenzačná Cirkev“. Tvorí ju každý veriaci od začiatku Cirkvi v deň Letníc (Skutky 2), až po jej završenie po príchode Krista (1. Tes. 4). V 23. verši 1. kapitoly Efežanom sa nazýva „jeho telo“. V 22. verši tej istej kapitoly sa dozvedáme, že Pán Ježiš

Kristus je „hlavou nad všetko Cirkvi“.

Stručne povedané, na základe 16. kapitoly Matúša v. 18 a 19, dispenzačná Cirkev (a teda všetky miestne zbory):

1. *stoja (sú založené) na Kristovi, ktorý je ich základom;*
2. *sú vo vlastníctve Pána Ježiša – „moja Cirkev“;*
3. *rastú a budú rásť, kým sa Pán Ježiš nevráti;*
4. *sú stredobodom deštruktívnej činnosti diabla;*
5. *nikdy nebudú zničené Satanovou mocou;*
6. *zastupujú Kristovu autoritu na zemi.*

Slovo, ktoré sa používa v 18. kapitole Matúša, v. 15-20 je jasným odkazom na situáciu, kedy sa človek snaží vyriešiť osobný spor a príde ‚Cirkev‘ požiadať o rozhodnutie. V tejto časti máme odkaz na skutočnosť, že akékoľvek rozhodnutie prijaté na zemi, bude potvrdené aj v nebi. Je to podobné tomu, čo hovorí 16. kapitola Matúša, ale zdá sa, že tu ide o autoritu zverenú miestnemu zboru na rozdiel od authority, ktorá bola zverená Petrovi, ako je to možné vidieť v Skutkoch, kapitolách 2, 8, 10 a 11.

JEDNÉHO DŇA BUDE CIRKEV VZATÁ ZO ZEME DO NEBA.

Tejto téme sa budeme v tejto sérii článkov venovať neskôr, takže ju nebudem hlbšie rozvádzať, uvediem iba to, že Cirkev bude jedného dňa vzatá zo zeme do neba. Nie celá Cirkev je na zemi, pretože mnohí zo svätých zomreli, Efež. 3:15, 1.Tes. 4:15, 17. Pán Ježiš slúbil, že si opäť príde pre Svojich v 14. kapitole Jána vo v. 3, ako

i na mnohých ďalších miestach Písma, ktoré buď naznačujú, alebo učia túto pravdu. Ako príklad je možné uviesť 24. verš 17. kapitoly Jána a 4. kapitolu 1. listu Tesaloničanom.

Ako teda bude vyzerat' svet v posledných dňoch Cirkvi na zemi?

Kľúčové pasáže, na ktoré sa treba zamerať, sú 2. kapitola 2. Tesaloničanom, 3. kapitola 2. Timoteovi, 2. kapitola 2. Petra a 2. a 3. kapitola Zjavenia.

Pri uvažovaní na túto tému je dôležitý výraz „posledné dni“. Aj keď nemôžeme byť dogmatickí, pokiaľ ide o to, kedy nastanú tieto posledné dni, z týchto pasáží môžeme vidieť charakteristiky a morálne črty „posledných dní“.

2. kapitola 2. Tesaloničanom

V tomto úryvku apoštol Pavel vysvetľuje podmienky, ktoré nastanú, keď sa zjaví ‚človek hriechu‘. Porovnaním mnohých pasáží sme dospeli k záveru, že sa tak nestane, kým nebude Cirkev premiestnená do neba. Na tomto mieste je však jasne vidieť charakteristické črty tohto obdobia.

3. verš – dôjde k veľkej vzbure proti Bohu; Písmo to nazýva ‚odpadnutie‘.

10. verš – dôjde k odmietnutiu milovania pravdy, teda Božej pravdy, ako ju zjavuje Písmo. Toto odmietnutie je odrazom agresívneho popierania potreby spasenia ľudskými bytosťami.

12. verš – odmietnutie veriť pravde je výsledkom a tiež prostriedkom, ktorým sa toto pokolenie bude radovať z nepravosti a mať v nej záľubu. Podobne ako Noachova a Lotova

generácia, aj ľudia tej doby budú nachádzať vzrušenie v skazených skutkoch.

3. kapitola 2. TIMOTEOVI

Táto pasáž priamo vyhlasuje, že opisuje posledné dni.

Vo v. 1 Pavel hovorí, že toto sú hrozný dni ťažkostí – nepríjemné, zlé dni. Nasledujúci zoznam je veľmi nepríjemným čítaním. Ľudia tej doby, ktorá sa veľmi podobá tej našej, sú sebeckí, egoistickí, materialistickí, superagresívni, arogantní a hrdí, urážliví, nevďační, neodpúšťajúci a zameraní na svoje vlastné potešenie.

Neprešiel som celý tento zoznam a necitoval každý popis, môžete to urobiť sami, ale uvidíte, že podmienky tej doby, ktoré sú opísané ako „posledné dni“, sú skutočne „nebezpečné časy“ (v. 1).

Musíme byť opatrní a nepovažovať tento zoznam iba za opis spodiny sebeckej a násilnej spoločnosti. Toto je zoznam, ktorý charakterizuje celú túto spoločnosť. Bohatí i chudobní, mocní i utláčaní; v tomto opise sú zahrnuté všetky vrstvy spoločnosti. Kľúč k tomu sa nachádza vo v. 5, „majú tvárnosť pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli“. V spoločnosti, kde sa „zlo nazýva dobrom a dobro sa nazýva zlom“, je morálka vážne narušená a to, čo sa môže na prvý pohľad zdať morálnym, sa v skutočnosti deje tým spôsobom, že to popiera všetko, čo sa páči Bohu.

2. kapitola 2. PETRA

Peter tiež pridáva svoj hlas k opisu pomerov v posledných dňoch.

V 1. verši sa dozvedáme, že budú existovať takí ľudia, ktorí budú učiť

chybné učenie. Toto falošné učenie bude také zlé, že je opísané ako „deštruktívne herézy“. Toto chybné učenie bude také zlé, že úplne zničí Božiu pravdu a rovnako zničí aj tých, ktorí podľahnú jej prevrátenému čaru. Podstata tohto prevráteného učenia bude podľa v. 2 zameraná na lož o Kristovej osobe a diele spasenia. Falošní učitelia tej doby podľa v. 3 pritiahnu k sebe veľké množstvo nasledovníkov. Je tu podobné varovanie ako to, ktoré dal Pavel starším z Efezu v 20. kapitole Skutkov.

Falošní učitelia posledných dní budú podľa v. 3 využívať Boží ľud „vymyslenými rečami“. Inými slovami, sú si plne vedomí toho, že klamú ľudí a robia to pre osobný prospech. Rozsudok, ktorý nad nimi Boh vynesie, bude odrážať závažnosť ich hriechu falošného učenia a falošných učiteľov.

2. a 3. kapitola ZJAVENIA

Tieto kapitoly možno použiť ako predlohu na opísanie pomerov v Cirkvi, ale aj vo svete do času, kedy sa Pán Ježiš vráti do povetria. Na sedem maloázijských Cirkví sa možno pozeráť prorocky – ako na časovú os od Letníc po vytrhnutie, alebo morálne – podmienky, ktoré by mohli existovať v ktoromkoľvek bode v dejinách Cirkvi.

Prorocky – z tohto hľadiska Cirkev v Laodicei opisuje Cirkev v období tesne pred príchodom Pána. Všimnite si nízky stav morálky a duchovný charakter tohoto miestneho zboru. Je smutné, že morálny/duchovný stav sveta sa často odráža v stave Cirkvi.

Toto je opis vlašného zboru. Je v ňom iba málo reality alebo presvedčenia. Pán to považuje za

falošné a nechutné. Táto Cirkev sa považuje za bohatú a nič nepotrebuje, ale Pán opisuje jej skutočný stav slovami „biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý“. Zdá sa, že náprava v tých dňoch bude možná iba na individuálnom základe, pretože Pán vyzýva jednotlivcov, aby ,otvorili dvere', aby mohol vstúpiť.

Morálne – tento pohľad na sedem zborov nám pripomína, aby sme si boli vedomí nízkeho duchovného stavu, ktorý môže existovať v ktoromkoľvek miestnom zbore. Každá generácia potenciálne čelí rovnakým problémom a môže vo svojom živote niest' vlastnosti charakteristické pre „posledné dni“.

Tu je niekoľko kľúčových príkladov: nárast satanskej aktivity na niektorých miestach bude mať zničujúci vplyv na svedectvo Cirkvi (Zjav. 2:13). Zmení sa úloha žien v zbore a zvod falošného náboženstva spôsobí Boží súd (v. 20).

Neprestajne sa tu objavuje téma premáhania a odmien, čo súvisí s budúcou Kristovou vládou na zemi, čo nám pripomína, že tieto podmienky budú existovať až do Pánovho príchodu.¹

Na konci tohto článku chcem ešte pridať jednu poznámku. Mnohé časti Písma opisujú podmienky, ktoré budú existovať vo svete po tom, čo z nej bude Cirkev vzatá, aby bola s Pánom. Aj keď nemôžem byť dogmatický, pokiaľ ide o túto skutočnosť, nemyslím si, že táto zlá situácia začne náhle, keď Cirkev opustí zem. Z 2. kapitoly 2. Tesaloničanom vieme, že bezprávie už vo svete pôsobí aj teraz, ale rovnako vieme, že nastane chvíľa, kedy jeho rozvoju nebude už nič prekážať.

V ROVNAKEJ CHVÍLI, KEĎ BUDE
ODSTRÁNENÁ CIRKEV, ODÍDE AJ
DUCH BOŽÍ.

Usudzujem, že podľa 7. verša Boží Duch bráni plnému napredovaniu zla, kým je Cirkev ešte na svete. V rovnakej chvíli, keď bude odstránená Cirkev, odíde aj Duch Boží. Tak ako tento Duch prišiel na začiatku Cirkvi v 2. kapitole Skutkov, tak aj odstránenie Ducha sa bude zhodovať s jej odstránením. V tom momente budú odhalení aktéri a činy neobmedzeného zla.

V tomto prípade je dôležité, aby sme preskúmali opis spoločnosti po vytrhnutí Cirkvi.

Tento popis hovorí o svete, kde bude:

1. *Zvýšená úroveň konania zla*
2. *Agresivita a prenasledovanie*
3. *Falošní proroci a učители*
4. *Výzvy na politickú jednotu*
5. *Zjednotená forma svetového náboženstva*
6. *Zjednodušené ekonomické a finančné svetové systémy*
7. *Zvýšený počet vojen vedúci k zdanlivému mieru.*

Charakteristické znaky posledných dní môžu byť už veľmi blízko, alebo aspoň môžeme vidieť znamenia toho, že svet sa rýchlo posúva smerom k tomu, ako sú veci opísané v písme. Nech nám Pán dá milosť žiť na Jeho slávu ako jednotlivcom, tak aj zhromaždeniam Jeho ľudu až do dňa, kedy On príde.

[2] Prídem znova

Richard Collings

ÚVOD

Z mnohých udalostí, ku ktorým došlo v tú noc, keď sa náš Spasiteľ zúčastnil Svojej poslednej Veľkej noci, to boli práve dve, ktoré sa odohrali v priebehu približne jednej hodiny. Tou prvou bol prísľub, ktorý dal Ježiš svojim učeníkom a druhou bola modlitba, ktorú adresoval Svojmu Otcovi. Toto zaslúbenie vyriekol v tej hornej dvorane v Jeruzaleme, zatiaľ čo modlitba sa udiala tesne predtým, ako Ježiš prešiel cez potok Kedron a vstúpil do Getsemanskej záhrady.

Hoci od tej pamätnej noci uplynuli dve tisícročia, tieto dve udalosti zostávajú stále nenaplnené a Biblia nešpecifikuje, ako dlho potrvá, kým sa tak stane. Oboje sa však uskutoční súčasne, pretože vypočutá modlitba bude priamym dôsledkom splneného zaslúbenia. Pán Ježiš nám zanechal zaslúbenie: „... prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.“ (Jána 14:3). Ján nám zaznamenal aj modlitbu Pána Ježiša: „Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby, kde som ja, aj oni tam so mnou boli,...“ (17:24).

Tieto dve veci budú do seba presne zapadať, keď Pán zostúpi z neba s hlasom archanjela, aby sa stretol s Cirkvou „v povetrí“ (1. Tes. 4:17). Toto stretnutie sa často označuje ako „vytrhnutie

Cirkvi“, pričom slovo vytrhnutie je naším prekladom latinského výrazu „vychvátenie“ z vyššie uvedeného verša.

ZJAVENIE NOVÉHO ZÁKONA

Zatiaľ čo toto vytrhnutie je možné obrazne vidieť v Starom zákone, keď bol Enoch vychvátený do neba, je to výlučne novozákonné zjavenie. Žiadny z patriarchov, kňazov alebo prorokov nemal ani potuchy o vytrhnutí; v skutočnosti o Cirkvi nevedeli vôbec nič. V Novom zákone vyjadrujú pravdu týkajúcu sa vytrhnutia primárne iba dvaja pisatelia, Ján a Pavel.

Keď skúmame ich spisy, je zrejmé, že ich prezentácia tejto udalosti je úplne odlišná. Jánovým hlavným cieľom, ktorému sa venoval hlbšie, sú predovšetkým zaslúbenia, ktoré nám Pán Ježiš zanechal o Svojom príchode, zatiaľ čo Pavel kladie osobitný dôraz na samotný priebeh týchto udalostí. Ján v 14. kapitole svojho evanjelia a 22. kapitole Zjavenia predstavuje zaslúbenia, ktoré nám Pán Ježiš zanechal, a to predovšetkým, že sa opäť vráti a Jeho príchod sa udeje čoskoro. Na apoštolovi Pavlovi je potom, aby nám sprostredkoval jemnejšie detaily udalostí spojených s príchodom Pána Ježiša, čo urobil vo svojich listoch Korintanom, Filipanom a zboru v Tesalonikách.

PÁNOV DRUHÝ PRÍCHOD

Keď skúmame písma, zistíme, že udalosti týkajúce sa vytrhnutia, keď príde náš Pán do povetria a udalosti súvisiace s Jeho príchodom na zem ako Kráľa, majú iba veľmi málo spoločného. Sú také odlišné, že môžeme povedať, že druhý príchod Pána Ježiša Krista sa udeje v dvoch fázach.

V Novom zákone je niekoľko miest, ktoré sa venujú týmto dvom etapám, ale skúmaním 24. a 25. kapitoly Matúša, ktoré sa zaoberajú zjavením Syna človeka na zemi a 4. kapitoly 1. Tesaloničanom, ktorá sa zaoberá Jeho príchodom do povetria ako Spasiteľa pri vytrhnutí Cirkvi, môžeme nájsť mnohé kontrasty a takmer žiadne podobnosti. Priestor tohto článku nám neumožňuje vymenovať všetky podrobnosti, ktoré sa tohto predmetu týkajú, preto to musíme ponechať na čitateľa, ak je tomu naklonený.

Okrem týchto protikladov, je možné spomenúť aj časti Písma, ktoré sa tomuto predmetu venujú, napríklad 14. kapitolu proroka Zachariáša. Tieto dve fázy Pánovho druhého príchodu môžeme zhrnúť takto: vytrhnutie Cirkvi a zjavenie Krista ako Kráľa sa odohrajú v dvoch rôznych časoch, na dvoch rôznych miestach, a budú mať dva rozdielne účely. Nie sú ani simultánne, ani nemajú rovnaký význam, ale sú úplne rozdielne a nemali by sa zamieňať.

VYTRHNUTIE CIRKVI SA MÔŽE ODOHRAŤ V KTOROMKOL'VEK OKAMŽIKU

V našom jazyku máme dve slová, ktoré sú si veľmi podobné, ale nie sú totožné; sú to slová „bezprostredne“

a „bezodkladne“. Niečo, čo označujeme ako „bezodkladné“, sa stane bez akéhokoľvek oneskorenia. To, čo sa označuje slovom „bezprostredne“ sa nemusí odohrať hneď, ale zdanlivo sa jeho naplnenie môže oddaľovať, a napriek tomu sa môže stať v ktoromkoľvek okamihu. V Novom zákone je v podstate vytrhnutie prezentované ako niečo, čo je bezprostredné. Neexistuje nič, čo by sa ešte muselo odohrať; Pánov príchod pre Svoju Cirkev sa blíži a môže sa udiť kedykoľvek, ale jeho presný čas samozrejme nepoznáme.

V Novom zákone je niekoľko kľúčových miest, ktoré sa zaoberajú vytrhnutím, z ktorých budeme uvažovať len o dvoch, 14. kapitole Jána, a 15. kapitole 1. Korintčanom. Je zaujímavé porovnať ich a dať do protikladu s Pavlovým učením o tej istej téme v 4. kapitole 1. Tesaloničanom. Všeobecne je možné konštatovať, že sa v liste Korintčanom dozvedáme, že veriaci ľudia sú stále na zemi; nie je tam žiadna zmienka o „vychvátaní“. V liste Tesaloničanom sa zase spasení stretávajú s Pánom v povetrí a podľa 14. kapitoly Jána sú odvedení do Otcovho domu.

V 1. Tesaloničanom sa Pavlova pozornosť zameriava na to, že žiadny mŕtvy nebude chýbať; list Korintčanom sa na rozdiel od toho zameriava na živých, ktorí nebudú chýbať, a v Jána je stredobod zase v tom, aby nikde nechýbal Pán Ježiš, pretože On hovorí, že každého, kto k Nemu príde, neodmietne, ale „prijme k sebe“. V Korintčanom čítame o vzkriesení; v Tesaloničanom o vytrhnutí a v Jána o našom prijatí do Otcovho domu.

14. KAPITOLA JÁNA

Pán Ježiš hovoril učeníkom v hornej dvorane: „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.“ (v. 2-3). Tieto slová boli odpoveďou na otázku, ktorú Peter položil na konci 13. kapitoly: „Pane, prečo ťa teraz nemôžem nasledovať?“ V odpovedi hovorí Pán Ježiš o dome svojho Otca, ktorý má veľa príbytkov, ale čo učeníkov najviac prekvapilo, Pán Ježiš ich informuje, že hoci je to dom Jeho Otca, je tam pre nich pripravené miesto: „idem vám pripraviť miesto“.

Jeho učeníci hľadali kráľovstvo na zemi; predpokladali, že budú mať miesto v tomto pozemskom kráľovstve a nevedeli, že ich miesto je v nebi. Toto je nové zjavenie. Keď Pán Ježiš povedal: „pretože vám idem pripraviť miesto“, nemal na mysli kríž, lebo Golgota pripravila ľudí, nie miesto. On pripravil to miesto tým, že vstúpil do neba v tele, ako predchodca tých, ktorí podobne ako On vstúpia do neba v tele.

15. KAPITOLA 1. KORINTĀNOM

Táto kapitola sa zaoberá vzkriesením tela a Pavel uzatvára svoju tému zdôraznením dvoch vecí týkajúcich sa zmeny, ktorá sa udeje s telom veriaceho pri „poslednom zatrúbení“. Vo v. 49 nám hovorí, že táto zmena istotne nastane, a vo veršoch 51-54, že táto zmena je nevyhnutná. Tejto zmene sa nie je možné vyhnúť, pretože v súčasnosti máme telá, ktoré sú vhodné iba na dočasný život na

zemi. To, čo budeme pri Pánovom príchode potrebovať, sú telá vhodné na trvalý život v Božej prítomnosti.

Vo v. 51 apoštol Pavel hovorí: „Hľa, tajomstvo vám hovorím.“, čím naznačuje, že to, čo malo potom nasledovať, bude novým zjavením. Vo veršoch 42-44 apoštol Pavel spomína, že vzkriesené telo veriaceho, ktorý zomrel, bude mať iný charakter a kvalitu ako telo, ktoré bolo pochované. Vo veršoch 51 -53 učí, že žijúci veriaci zažijú fyzickú zmenu, čo bude mať za následok, že budú mať rovnaký druh tela ako vzkriesení svätí, aj keď nezomreli. Toto bolo tajomstvo, to bolo niečo, čo doteraz nebolo odhalené.

MŔTVI VSTANÚ

Predtým, ako sa pozrieme na zmenu, ktorá sa týka žijúcich veriacich, zamyslime sa nad tým, čo sa hovorí o tých, ktorí zomreli. Písmo hovorí: „a mŕtvi vstanú neporušiteľní“. Pán Ježiš počas Svojho života na zemi vzkriesil mŕtvych trikrát. Ale prichádza deň, keď bude opäť kriesiť mŕtvych, ale v takom rozsahu, aký si nevieme predstaviť. Musíme si uvedomiť, že Ním vzkriesené telá budú také isté, ako tie, ktoré predtým zomreli. Ak by boli iné, nebolo by to vzkriesenie. Charakterovo sa však budú líšiť od tých, ktoré boli pochované. Vzkriesené telo tých, ktorí zomreli, bude neporušiteľné; budú vzkriesení, aby už nikdy nezomreli.

KEDY SA TÁTO ZMENA USKUTOČNÍ?

Táto zmena pre tých, ktorí nikdy nezomrú, nastane pri „poslednom triumfe“. Pri zvuku tej istej trúby,

ktorú Pavel nazýva „Božia trúba“ v 4. kapitole 1. Tesaloničanom; preto dôjde k tejto zmene vtedy, keď Pán Ježiš zostúpi z neba, aby sa stretol so Svojím ľudom v povetrí pri vytrhnutí.

Akí šťastní by sme mali byť, že u nás príde k takejto zmene! Predstavte si, že žijete večne v tele, ktoré prechádza neustálym rozkladom a neustálym úpadkom. Našťastie sa to nestane, pretože všetci sa zmeníme. Rýchlosť, s akou k tejto zmene dôjde, opisuje Písmo dvojakým spôsobom, „razom, v okamihu“. Slovo preložené ako „razom“ je to, z ktorého má základ aj slovo „atóm“. Pre ľudí v minulosti to znamenalo čas, ktorý je príliš krátky na to, aby sa dal rozdeliť. Zmena, ktorá sa udeje na telách Pánovho ľudu, bude taká rýchla, že ju nebude možné zmerať. Predstavte si, že na chvíľu zatvoríte oči a potom ich čo najrýchlejšie opäť otvoríte. Kým ich

stihnete otvoriť, bude koniec, zmena už nastane.

ÚPLNÁ ZMENA

Sú dva dôvody, prečo sa musia telá žijúcich svätých meniť. Po prvé, tieto naše telá sú porušiteľné a po druhé, sú smrteľné. Porušiteľné telo je také, ktoré je náchylné na choroby a slabosť; smrteľné telo je telo, ktoré podľahne smrti. Aká nádherná perspektíva – bude tu generácia kresťanov, ktorí nikdy nezomrú, ale zažijú zmenu, ktorá bude mať za následok, že ich telá budú odolné voči chorobám, degenerácii alebo smrti!

Už nemôže byť ďaleko ten deň, kedy bude smrť pohltená víťazstvom, o ktorom môžeme aj my všetci vyznať: „No, vďaka Bohu, ktorý nám dáva vždycky víťazosláviť v Kristu“ (2. Kor. 2:14)!

„Hľa, Boh je mojím pomocníkom;“ (Žalm 54:5)

„Pán je môj pomocník“ (Žid. 13:6)

V živote budeme mnohokrát odkázaní na pomoc druhých: starostlivosť a odbornosť lekárov a sestier; profesionalitu odborníkov vo svojej oblasti, ktorí nám poradia a usmernia nás; energiu priateľov a rodiny, keď nás opustia sily i v mnohých iných situáciách. Niektorí urobia maximum, ale z rôznych dôvodov nebudú schopní poskytnúť potrebnú pomoc; iní nám odmietnu pomôcť, hoci by nám ju mohli ponúknuť.

Aké požehnanie môžeme dostať, keď budeme uvažovať o Pomocníkovi, ktorý sa vždy zaujíma o naše potreby a je ochotný a schopný ponúknuť požadovanú pomoc. Nikdy sa nestretne s neprekonateľným problémom a každá železná brána sa musí na Jeho príkaz otvoriť. Keď som ja slabý, On je silný; keď som znepokojený, upokojuje moje obavy a v každom nedostatku nám dáva k dispozícii Svoju na všetko postačujúcu milosť.

POŽEHNANÝ

[1] Melchisedechovo požehnanie

Marcus Kain

Ked' žil Lot so svojou rodinou, pred viac ako štyrmi tisíckami rokov, v Sodome a jeho strýko Abrahám žil v dúbave Amoreja Mamreho, prišli štyria králi a zaútočili na päť miest vrátane Sodomy. Pre koalíciu, ku ktorej patrili aj sodomský kráľ, sa veci nevyvíjali dobre a čoskoro spolu s gomorským kráľom utiekli a padli v údolí Siddim, oblasti, kde „... bola skoro samá jama zemskej smoly.“ (1. Moj. 14:10). Títo štyria králi vzali všetok majetok Sodomy a Gomory a „... vzali aj Lota i jeho nadobudnutý majetok,“ (14:12).

Hoci zabili mnoho ľudí, jeden muž utiekol a rýchlo oznámil Abrahámovi, že Lota zajali. Ten vyzbrojil svojich 318 vycvičených sluhov a prenasledoval ich až po Dán. Mohli by sme povedať, že sa stala úžasná vec, pretože „... porazil ich a stíhal ich až po Chóbu,... A navrátil všetok majetok i Lota, svojho brata, i jeho majetok navrátil a tiež i ženy i ľud.“ (14:15-16). Sodomský kráľ bol Abrahámovi vďačný a po jeho návrate mu vyšiel v ústrety do údolia Šáveh.

Práve tu však dochádza k náhlemu prerušeniu tohto príbehu, ktoré je nanajvýš dôležité. Tento príbeh by

mohol pokračovať bez prekážok aj bez vsuvky o tomto mužovi, ale predstavenie prvého kňaza, o ktorom sa v Biblii hovorí, Melchisedecha, nám prináša veľa ponaučení.

Najprv sa zamyslíme nad jeho identitou. Melchisedech je nazvaný aj „kráľom Sálemu“ a „kňazom najvyššieho Boha“. Jeho meno znamená aj kráľ spravodlivosti; „Sálem“ znamená mier. V Židom 7. kapitole sa dozvedáme ďalšie podrobnosti o tomto kráľovi-kňazovi. Bol „bez otca, bez matere, bez rodoslovnia nemajúc ani počiatku dní ani konca života,“ (Žid. 7:3). Je to dosť zarážajúce, keď si spomenieme, že 1. kniha Mojžišova, kde ho nachádzame, je kniha, ktorá je zameraná predovšetkým na genealógiu! 1. Mojžišova 5:1 hovorí: „Toto je kniha rodov Adamových.“ a potom spomína nielen mená „potomkov“ alebo potomkov mnohých ľudí, ale aj ich časovú os. Keď sa však dostaneme k Melchisedechovi, nie je tam žiadna zmienka o jeho rodičoch, ani prípadných potomkoch, ani o jeho narodení či smrti. To neznamená, že ich nemal, ale skôr nám to dáva nádherný obraz „Syna Božieho“, ktorý sa mu podobal.

Aký cieľ mal tento jeho zásah? Sodomský kráľ sa chystal stretnúť s Abrahámom a bude mať pre neho návrh: „... Daj mi ľud a majetok vezmi sebe.“ (1. Moj. 14:21). Abrahám však túto ponuku odmietne, pretože vedel, že tento kráľ by mohol neskôr povedať: „Ja som obohatil Abrama.“ Čo však pomohlo Abrahámovi dospieť k tomuto dôležitému rozhodnutiu?

Abrahám si rýchlo osvojil a použil to, čo sa o Bohu naučil prostredníctvom Melchisedecha v tomto krátkom požehnaní, a preto urobil toto zásadné rozhodnutie vo chvíli krízy. Pamätaj na slová tohto požehnania: „... Požehnaný Abram silnému Bohu najvyššiemu, majiteľovi nebies a zeme! A požehnaný silný Boh najvyšší, ktorý vydal tvojich protivníkov do tvojej ruky!...“ (14:19-20).

Keď Melchisedech požehnával Abraháma, alebo mu oznamuje Božiu priazeň, hovorí najprv o nezmerateľnom Bohu a potom o nesmiernosti Jeho bohatstva. On je „El Helyohn“, Najvyšší Boh, nad všetkých ostatných, niet mu seberovného. Je tiež „vlastníkom neba a zeme“, alebo ako hovorí žalmista, „Lebo veď moja je všetka lesná zver i hovädá na tisícich vrchoch... a poľné zvieratá sú vo vedomí u mňa... lebo môj je okruh zeme i jeho náplň.“ (Žalm 50:10-12). Potom hovorí: „Obetuj Bohu chválu a splň Najvyššiemu svoje sľuby.“ (50:14), používa rovnaký titul, aký používa Melchisedech, keď žehná Abraháma. Keď teda sodomský kráľ ponúka Abrahámovi niekoľko materiálnych požehnaní, „majetkov“, Abrahám si spomína na slová požehnaní

a opakuje, že jeho Boh, „El Helyohn“, Najvyšší Boh, vlastní všetko na nebi a na zemi a že nemá žiadnu potrebu prijať čokoľvek od tohto pozemského kráľa. Malú predzvest' neskoršieho obrovského Božieho zaopatrenia je možné vidieť v prinesení chleba a vína. Bolo to materiálne požehnanie – fyzická potrava po čase veľkého vypätia. Pamätajme si, že aj zdroj každej našej životnej potreby sa nachádza v Tom, ktorý nám zdarma poskytuje všetko, čo potrebujeme, a nie v tom, čo nám ponúka tento svet.

Melchisedech potom Abrahámovi pripomína Božiu účasť v tomto boji – „A požehnaný silný Boh najvyšší, ktorý vydal tvojich protivníkov do tvojej ruky!...“ (1. Moj. 14:20). Mojžiš písal o tejto pravde o mnoho rokov neskôr v 5. knihe Mojžišovej 20:1-4. Kňaz to mal za úlohu pripomínať ľuďom, keď išli do boja, keďže ich nepriatelia boli väčším ľuďom ako oni „Lebo Hospodin, váš Boh je to, ktorý ide s vami, aby bojoval za vás s vašimi nepriateľmi, aby vás zachránil“. Abrahám nemal tieto slová zapísané, ale naučil sa ich od tohto veľkňaza. Aj my musíme pamätať na to, že naše boje nebojujeme vlastnou silou, ale že sa musíme spoliehať na prítomnosť a moc Boha pri nás.

To, že bol Melchisedech dôležitou postavou, dokazuje aj skutočnosť, že sa spomína v 1. Moj. 14, Žalme 110 a Židom 7. Pisateľ listu Židom hovorí: „A pozrite, aký veľký je on,...“ (7:4). Aj Abrahám bol veľký muž, ale „menší [Abrahám] sa požehnáva od väčšieho [Melchisedech] čo do hodnosti“ (v. 7). Pamätajme si, že máme „... takého veľkého veľkňaza,

ktorý prenikol nebesia,“ (Žid. 4:14), ešte oveľa väčšieho ako Melchisedech, a ktorý nás požehnal oveľa hojnejšie, ako by kedy mohol Melchisedech požehnať Abraháma. On tiež „... odesatinil Abraháma...“ (Žid. 7:6), čím nás naučil, že aj my môžeme dávať – prinášať obetu chvály Tomu, ktorý je nekonečne väčší a oveľa dôležitejší ako Melchisedech.

V rozhodujúcej chvíli, keď Abrahám dosiahol toto obrovské víťazstvo, Boh milostivo poslal kňaza Melchisedecha, aby ho požehnal. Aj načasovanie bolo dokonalé, aké je Božie načasovanie

vždy. Toto požehnanie nielenže zabezpečilo jeho momentálne fyzické potreby, prinieslo mu chlieb a víno, ale čo je možno ešte dôležitejšie, trefne povedané, poučilo ho o Bohu a o ňom samotnom. Boh je Najvyšší; On je Vlastníkom neba a zeme; On je Ten, kto dáva víťazstvo. Tento kňaz naplnil Abrahámove potreby a rovnako vidíme, že naše potreby naplňa náš Veľký Veľkňaz, ktorý k nám prichádza vo chvíľach skúšok, pokušení, slabostí, zúfalstva, ale aj v tých vznešených chvíľach zdanlivo veľkého úspechu. Pri tróne milosti nachádzame požehnanie pomoci v núdzi (Žid. 4:15-16).

Betánia

William C. Lavery, USA

Betánia bola malá dedinka, ležiaca na východnom svahu Olivovej hory, približne tri kilometre od mesta Jeruzalem. Náš Pán ju často navštevoval a tešil sa z milého spoločenstva v dome Márie, Marty a Lazara. Už veľa krát sme mohli čítať porovnanie ich domova v Betánii s miestnym zhromaždením, domom Božím.

Podľa niektorých vykladačov Písma znamená Betánia „dom chudobných“ alebo „dom pokory“. Každé miestne zhromaždenie sa skladá z pokorných hriešnikov zachránených zvrchovanou Božou milosťou a nikdy by sme nemali zabudnúť, čím sme boli predtým, než sme sa narodili do Božej rodiny. Kresťania si v spoločenstve zhromaždenia cenia slová nášho

požehnaného Pána: „Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ (Mat. 18:20). Kontext, v ktorom nachádzame tieto slová, nám prináša prinajmenšom tri charakteristiky, ktorými by sa mal vyznačovať každý veriaci v zhromaždení:

Predovšetkým, prv ako povedal Pán Ježiš tieto vzácne slová, postavil pred učeníkov, ktorí diskutovali o tom, kto bude najväčší v prichádzajúcom kráľovstve, malé dieťa (Mat. 18:1,2). Pán Ježiš ich učil, že všetci v Božom kráľovstve a v Božom zhromaždení musia byť pokorní. Ako druhé si vo veršoch 15-17 tej istej kapitoly čítame o nekajúcom hriešnikovi, s ktorým je potrebné sa vysporiadať, a táto udalosť nám pripomína Žalm 93:5: „Tvojmu domu sluší svätosť, Hospodine, na večné časy.“ Po tretie, v Mat. 18:21-35 Pán Ježiš hovorí o dôležitosti odpustenia každému bratovi, ktorý sa proti nám prehrešil.

Tieto tri vyššie uvedené veci by mali charakterizovať každého veriaceho v spoločenstve zhromaždenia: Musíme byť pokorní, pretože Ten, kto je uprostred nás, je pokorný. Musíme byť svätí, pretože Ten, ktorý je medzi nami, je svätý. Musíme mať ducha odpustenia, lebo „aj Boh v Kristu odpustil vám“ (Efež. 4:32).

Betánia sa nachádzala asi dve míle od Jeruzalema, ktorý bol centrom židovského náboženského systému, bola teda mimo náboženského „tábora“. Náš Pán sa aj dnes nachádza mimo „tábora“ náboženstva a my sme nabádaní: „Vyjdime teda za ním von za tábor nesúc jeho pohanenie.“ (Žid. 13:13). Prečo práve takáto výzva? Pisateľ listu Židom nám hovorí, že Mojžiš „za väčšie bohatstvo ako poklady Egypta považoval pohanenie Kristovo, lebo hľadel preč od toho na odplatu.“ (Žid. 11:26). Nasledovali sme Jeho príklad? Pán Ježiš znášal výčitky zlých ľudí pre teba a pre mňa, a On je tou veľkou prítlačivou silou, ktorá nás vedie von z tábora k Jeho drahému menu.

Teraz sú pre nás Mária, Marta a Lazar obrovským príkladom. V Jána 12:1-3 sedela Mária pri Pánových nohách a vážila si, že ju On učil. Miestny zbor je Božou školou, a preto si vážme bratov, ktorí nám trpezlivo a verne odhaľujú Kristove pravdy. Marta slúžila Pánovi v Betánii a podobne aj celá naša služba je motivovaná láskou k Majstrovi a je vždy spojená s miestnym zhromaždením. V zázname tejto udalosti sa prekvapujúco nenachádza ani jedno slovo, ktoré by povedal Lazar. Ticho sedel za stolom a v tichosti si užíval prítomnosť svojho

Pána. Aj my sme si už pripomenuli, že podstata nášho svedectva je v tom, čím sme, a nie v tom, čo hovoríme! Kiežby sme napodobňovali Lazara tým, že si budeme ceniť tiché, vzácne chvíle v Pánovej prítomnosti! Moc ku službe nepochádza z veľkej horlivosti, ale z trávenia času s naším Pánom.

Pevne veríme v kňazstvo všetkých veriacich a túto veľkú pravdu teraz aplikujeme na rodinu v Betánii. V 29. kapitole 2. Mojžišovej sú zaznamenané obrady spojené s vysvätením levitského kňazstva a vo v. 19 kňazi položili ruky na hlavu barana posvätenia, čo znamenalo, že sa stotožnili s obetou a obeť s nimi. Barana potom zabili a časť jeho krvi pomazali na kňazov, podľa v. 20 najprv na špičku ich pravého ucha, potom na palec pravej ruky a nakoniec na palec pravej nohy. Tento postup nám pripomína Máriu, ktorá sedela pri Jeho nohách a počúvala (čo zodpovedá krvi na uchu), Martu, ktorá slúžila (čo zodpovedá krvi na ruke) a Lazara, ktorému Pán prikázal vyjsť (čo zodpovedá krvi na nohe).

Ak vezmeme do úvahy duchovnú aplikáciu týchto vecí na nás samotných, ak si uvedomíme, že máme krv na uchu, budeme ochotne počúvať a poslúchať Toho, ktorý za nás vylial svoju vzácnu krv. Ak máme krv na palci ruky, bude nás to motivovať, aby sme ochotne slúžili Tomu, ktorý neprišiel, aby Jemu slúžili, ale aby On slúžil. Krv na nohe nám pripomína, že sme zomreli s Kristom a boli sme vzkriesení, aby sme kráčali v novote života! Zanechal nám príklad, aby sme nasledovali Jeho kroky (1.Pet. 2:21).

Zhromaždenie je tiež miestom

uctievania a opäť to spájame s Betániou. Mária pomazala nohy Pána Ježiša. Predtým, v Luk. 7:37-49, umyla iná žena Pánove nohy a s láskou ich pomazala masťou. Jej láska ju viedla k tomu, aby pomazala nohy Spasiteľa, ktorý zostúpil z neba, aby jej odpustil dlh, ktorý nikdy nemohla zaplatiť! Mária pomazala nohy, ktoré mali ísť na Golgotu a do nového hrobu. Mária pri svojom skutku vyliala svoj vzácny nardus a vôňa tejto masti naplnila túto miestnosť i hrob a nepochybne vystúpila pred samotný Boží trón v nebi. Podobne, keď sa zhromažďujeme, aby sme si pri lánaní chleba spomínali na nášho Pána, vôňa našej úcty naplní našu miestnosť a naplní aj nebeskú svätyňu. Porovnajme si to so slovami v

Jána 11:39 a hrobom Lazara a pachom smrti, ktorý z neho vystupoval. To zodpovedá tomu, čo Boh od nás prijal v našom neobnovenom stave, keď sme boli mŕtvi v našich prestúpeniach a hriechoch. Aká obrovská zmena u nás nastala: od zápachu smrti k vôni uctievania! Aký mocný je náš Spasiteľ! Ak si vždy budeme pamätať, čím sme kedysi boli, nikdy nezabudneme na tú veľkú zmenu, ktorú Boh vykonal v našich životoch!

Dúfame, že týchto niekoľkých pokorných myšlienok nám poskytnú hlbšie poznanie slávy nášho Pána Ježiša, veľkosti Jeho diela a Jeho mena a urobí nás viac vďačných Tomu synovi človeka z Golgoty, ktorý nás miloval a vydal sa za nás!

Zmenený na ctiteľa

Joseph Baker

„**A**idúc pomimo videl človeka, slepého od narodenia.“ Týmito slovami sa začína náš príbeh (Jána 9:1). Tento muž nebol pre mnohých dedinčanov v tej chvíli dôležitý, pre Herodesa bezvýznamný a pre cisára nebol nikým, ale pre Boha bol najvýznamnejší, pretože ho „videl“. Boh vidí aj teba.

Čo zmenilo tohto slepého žobráka, že sa stal skutočným ctiteľom Boha? Čo pozdvihlo tohto človeka z najnižšieho stupienka spoločnosti na to najvyššie miesto, akého sa mu mohlo dostať?

Ako prvé pochopil svoj stav. Bol slepý. Predstavte si – nevidel hviezdy

na nočnej oblohe a dokonca ani tvár vlastnej matky. Neexistovalo žiadne stvorenie, ku ktorému by sa mohol obrátiť, aby ho vyliečil, nebolo moci, ktorá by mu vrátila zrak. Správne sa videl ako slepý a bezmocný. Vidíš sa správne? Biblia žiari ako jasné svetlo a objasňuje, že „všetci zhrešili“ (Rim. 3:23) a že Boh je spravodlivý Sudca, ktorý musí potrestať každý hriech. Čítame, že tým trestom je utrpenie a smrť (Rim. 6:23). Náš stav je taký zúfalý, že o nás Písmo píše ako o „slabých“ (Rim. 5:6). Boh nás jasne opisuje takých, akí sme; môžeme prijať tento opis a „vidieť“, alebo môžeme odmietnuť ponúknuté svetlo a zostať „slepí“.

Ako druhé poslúchol príkaz. Bol to výnimočný príkaz a tento muž si musel vybrať: Poslúchne Pána alebo nie?

► *Dokončenie na zadnej obálke.*

► *Dokončenie článku "Zmenený na ctiteľa" zo strany 28:*

Toto je kľúčový bod každého príkazu lekára: aby bol účinný, je potrebné ho dodržať. Tento slepý muž poslúchol tento predpis a „videl“. Boh nám dal liek aj na našu slepotu – liek, ktorý Ho stál všetko: „svojho jednorodeného Syna dal“ (Jána 3:16). Jeho Syn bol bez hriechu, a predsa na kríži trpel za hriech. Prečo bol potrestaný, keď bol čistý? Odpoveď tak jasne žiari z knihy proroka Izaiáša 53:5-6: Bol potrestaný za naše hriechy. Boh ukázal vzkriesením nášho Pána Ježiša, že Jeho utrpenie postačovalo. Toto je liek na našu duchovnú slepotu. Aj dnes je príkaz lekára jednoduchý: prijmite Boží pohľad na seba, odvráťte sa od svojho hriechu a dôverujte Božiemu Synovi ako Pánovi a Spasiteľovi a „jeho ranami“ môžete byť „uzdravení“ aj vy. Neexistuje nikto, kto by poslúchol tento príkaz a „nevrátil sa vidiaci“!

[www.slovo pravdy .com](http://www.slovopravdy.com)

ISSN 1451-1991